

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Христос се роди! Ваистину се роди!

Ево, још увек смо у празнику Божића, празнику рођења Господа Исуса Христа, а већ данас, трећег дана Божића прослављамо и његовога првога мученика, светога Апостола архиђаконa и првомученика Стефана. Данас у црквеним молитвама, браћо и сестре, помињу се још неки мученици, за веру Христову, за Господа свога. То су они Витлејемски младенци, које је Ирод побио да би међу њима убио и новорођенога цара, Господа Христа. За два дана славићемо њихов спомен, четрнаест хиљада Витлејемске деце, које је Ирод побио. То су први невини мученици, страдалници за Господа свога, и који су се први удостојили да уђу у царство небеско, у отворени рај.

Али Свети Апостол, првомученик и архиђакон Стефан, назива се у Цркви првомучеником зато што је први као одрастао човек, као свестан, који је исповедао праву Веру, пострадао за Веру у Господа Христа, за његово Јеванђеље, које је проповедао, за истину коју је ширио у тадашњем народу. Његова реч, његова Вера, била је силна - иако је био млад, био је само ђакон, двадесетак и нешто година је имао, имао је веома јаку веру. Њега су Апостоли и изабрали да буде један од 7 ђаконa прве Цркве хришћанске у Јерусалиму, али је он и први пострадао од јеврејских старешина првосвештеника и фарисеја, који су хтели да у почетку угуше науку Христову, да затрпају ону истину коју је Господ проповедао, да његово име избришу из свести народа јеврејскога, и зато су нашли лажне сведоке који оптужише овога младога ђаконa да је хулио на Мојсија и на свето место, на Јерусалим.

И изведен на суд, он је изговорио тада једну сјајну беседу у којој је показао своју веру у све оно што су пророци говорили, што је Мојсије говорио, што су оци проповедали, и посведочио је: „Ево, видим небо отворено и Сина човечијега, (значи Господа Христа) где седи са десне стране Бога“. Када су то чули, да он пред толиким народом сведочи и исповеда Господа Христа као Сина Божијега, они су се толико разгневили, да су своје уши затискивали прстима да не чују тобоже ту хулу његову и извели га изван града и тамо га засули камењем. Зато је он први који је отворено и јавно исповедао веру Христову и за ту веру пострадао. После њега, браћо и сестре, хиљаде и хиљаде мученика који су пошли његовим трагом, његовим путем, који су неустрашиво исповедали веру хришћанску, Јеванђеље Христово, своју веру

су сведочили крвљу својом, плаћали животима својим. Од тада, ево две хиљаде година, до данас, прогон праве вере Христове се врши непрекидно. И у нашем народу је тога било, и у свим православним народима, у Русији за време бољшевизма, у Србији за време титоизма, и за време усташтва, многи и многи новомученици српски су пострадали само зато што су православни Хришћани, само зато што верују и исповедају да је Господ Исус Христос Син Божији, и што је Вера Православна, Црква Божија Православна једина која је очувала ту Веру неупрљану, неокрњену, него онако како су је свети Апостоли проповедали и предали.

И данас браћо и сестре, каже Апостол Павле, сви они који хоће побожно да живе биће гоњени. Није рекао неко од њих, него сви. Сви који хоће побожно да живе биће гоњени. И ми смо сведоци тога данас, да се вера Христова, православна, и они који не желе да праве компромисе са својом вером, са предањем светих Отаца, са вером коју им је оставио Свети Сава, да су они и данас мета и да се прогоне на разне начине, отворено или прикривено, све једно, али и они дакле иду оним путем, оним стопама којим је ишао Свети првомученик и архиђакон Стефан. Поред њега, Црква данас слави и двојицу браће исповедника, Теодора и Теофана начертаних, који су страдали у осмом веку, за време опаке јереси иконоборачке, који су бранили лик Христов од клеветника, и зато су били веома мучени. На њиховим телима, на њиховом челу усијаним гвожђем је убележено било име Исуса Христа, и зато се зову начертани, нацртани, јер су пострадали и они. И они су исповедници, јер су исповедали праву веру. Страдали, али нису и живот свој завршили у мукама. Зато су они исповедници, а онај који за веру своју пострада до смрти, он је Христов мученик.

Нека би дао Господ молитвама светог првомученика, апостола, и архиђакона Стефана, свете браће Теодора и Теофана, и светих мученика и новомученика из рода нашега, да и ми одстојимо нашу веру православну до краја, да се не поколебамо, да не одступимо, да не поклекнемо, него да останемо на томе путу, јер је то пут који води у живот вечни. Нека би ту веру ми пренели и на наше пријатеље, на наше комшије, на нашу децу и омладину, да би се Име Христово онако светло као што је било у почетку и очувано до данас, да би се чувало до скончања света и века.

Нека Господ благослови све вас овде сабране и дарује нам свима снаге да останемо сведоци његови, јер сведок и значи мученик. Онај који сведочи, па и животом својим. Како би исто када пођемо одавде и ми се нашли у Царству

Христа Бога, да тамо са Светим Апостолом и првомучеником Стефаном и осталим угодницима Божијим и ми славимо Оца и Сина и Светога Духа кроз све векове и сву вечност. Амин.

Нека је данас срећна слава овима који су имали колач и свима који данас славе као крсну славу Светога првомученика и архиђакона Стефана, а свима вама још једном поздрав:

Мир Божији, Христос се роди! Ваистину се роди!

Христос се роди! Ваистину се роди!

Христос се роди! Ваистину се роди! Амин.